

## POSTANOWIENIE

17 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

na posiedzeniu niejawnym 17 lipca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J.K.

z udziałem M.N.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej J.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 8 marca 2024 r., II Ca 2907/23,

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**II. orzeka, że każdy z uczestników postępowania kasacyjnego  
ponosi koszty tego postępowania związane ze swoim udziałem w  
sprawie.**

## UZASADNIENIE

1. Postanowieniem z 8 marca 2024 r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu, w sprawie z wniosku J.K. przy udziale M.N., o podział majątku wspólnego, na skutek apelacji wnioskodawcy, od postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu z 6 lipca 2023 r., zmienił zaskarżone postanowienie w punkcie V. w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę podwyższył do kwoty 134 184.60 zł nie zmieniając pozostałych rozstrzygnięć tego punktu (pkt I); umorzył postępowanie apelacyjne co do kwoty 250 zł wartości przedmiotu zaskarżenia w

zakresie wartości udziałów w majątku wspólnym (pkt II); oddalił apelację w pozostałej części (pkt III); orzekł o kosztach postępowania (pkt IV).

2. Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca zaskarżając postanowienie w części, tj. w zakresie pkt I (w części braku zasądzenia od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 165 546,30 zł).

3. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

4. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

5. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń,

będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

6. Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżący skutecznie wykazał, iż w sprawie zachodzą powołane przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

7. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

8. Złożenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej jej zasadności oznacza, zgodnie z poglądem utrwalonym w judykaturze, że skarżący musi przedstawić dokładny wywód, na czym – jego zdaniem – polega oczywista zasadność skargi w danej sprawie z przytoczeniem przepisów, których naruszenie ją spowodowało oraz argumentację wskazującą na to, dlaczego opisane naruszenie doprowadziło do wydania oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej, w trybie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 i przywołane tam orzecznictwo). Skarżący, przedstawiając – jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” – powinien zatem wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (zob. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20).

9. To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu. Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dyskwalifikuje jego zasadność już na samym wstępie (zob. postanowienie SN z 24 czerwca 2021 r., III CSK 77/21).

W przedmiotowej sprawie zachodzi taka właśnie sytuacja. Wnioskodawca w uzasadnieniu do wniosku o przyjęcie skargi na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., konstruuje następujące zagadnienie „czy spełnieniem przyrzeczonego świadczenia w rozumieniu art. 890 § 1 zd. 2 KC jest uprzednie polecenie wpłaty stanowiących majątek osobisty małżonka i darczyńcy środków pieniężnych na wspólny rachunek stron jako małżonków, a następnie zawarcie ustnej umowy darowizny tych środków i w dalszej kolejności wydatkowanie tych środków przez darczyńcę na zakup wspólnej nieruchomości stron z traktowaniem ich jako własnych przy jednoczesnym braku złożenia przez obdarowaną oświadczenia, że zakupu tego dokonuje ze środków otrzymanych w drodze darowizny i tym samym ze środków stanowiących jej majątek osobisty.” Nawijając do tych kwestii wnioskodawca odwołuje się jednocześnie do przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Jednocześnie wnioskodawca nie uzasadnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej, o której mowa

w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Zwrócono na to uwagę w odpowiedzi na skargę kasacyjną. Sąd Najwyższy aprobuje podniesioną tam argumentację i uznaje za zbędne ponowne przytaczanie treści tych wywodów.

Wnioskodawca polemizując z ustaleniami Sądów *meriti*, w rzeczywistości neguje ustalenia faktyczne poczynione na etapie postępowania rozpoznawczego. Tymczasem, pod pretekstem kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego nie można zmierzać do podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów (zob. np. postanowienie SN z 9 sierpnia 2018 r., II PK 213/17). Wskazać trzeba, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w aktualnym stanie prawnym, nie może stanowić skutecznej podstawy kasacyjnej. Jednak przedmiotowa skarga kasacyjna w znacznej mierze dotyczyła właśnie tego przepisu (choć nie został on bezpośrednio wskazany w skardze kasacyjnej). Zgodnie bowiem z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 *in fine* k.p.c.). Dodatkowo można wskazać na trafny argument z odpowiedzi na skargę kasacyjną: „przedstawiona w skardze wybitnie kazuistyczna argumentacja jest w istocie zawołowaną próbą kontestowania ustaleń faktycznych oraz oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd obu instancji pod pozorem luki prawnej oraz naruszenia przepisów prawa materialnego”.

10. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

11. Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

(R.N.)

[a.ł]

